

KISS ANNA

Csak a falvédő szarvasai

KIKET NEM EMLÍT LEGENDA

Tű, fonál ontja öltéseit,
templomot emel gyolcsból,
imából. Harangok szólnak,
felverik Rozáliát álmából, a
mindig velünk való voltakat,
kiket nem említ legenda,
pedig morzsáló asztaluknál
feledtük árvaságunk.

Az ég fordulva rácsodálkozik,
messze küldi darvait,
cinkéit ablakunkba – megélünk,
a nyár rózsája lángol,
templomot emel gyolcs-lobbanásból,
hét falvédő-szarvas hátranéz.
Rozália tűje, gyűszűje nyomán
jártatom ujjam álmosan.
Szálöltés-világába vonz hét
falvédő-szarvasa, világ, sárga
öltés-világ!, öltésnyi lét –
álomból, ribizlibokrok pirosából.

Egy fatalpú cipőért mindent
odaadnék, benne nagyokat
esni, míg hagyják!, a lepke is
eltűnik, siratom
eltépett kék ruhámban!
Verebek csipegik a dolgot,
hogy „a lepke, Virágom,
nem áll szóba nyeretlenekkel”!
Zsebre vágnom a szégyent nem lehet!,
feledni, ahogy kendőm, ruhám
húzkodva almát koldulnak a lovak,
ahogy a szélben alszanak,
fájdalom szobrai az út mentén
temetetlen – feldúlt utak mentén.

Csak a falvédő szarvasai
élnek örökké, Dári Szép Rozália
földsárga, napsárga fonalai
tesznek ilyen csodát. Jártatom
ujjam száloltésén, ölelek falvédő-
napot akkori – későbbi én,

már rosszkedvünk telén Déri
Müller Helén terített
hajnalát, álmos teakészletét,
szavait az erkély beomló havával.
Fel se fogtam! („Ez a fiú
szeret téged, menj el vele,
hagyd itt ezt a boldogtalant!”)
Fel se fogtam a tél halálra vált
hajnalán, Szindbád. Hogy
rosszkedvünk telét virrasztjuk át,
tisztán, mint a beomló hó!

s Rozália tűjén, gyűszűjén minden.

A többi „szó, szó, szó”! Ti
voltatok, vagyok, álomban elmém
felveti mélyéről arcotok!
Elmerült, havas hajnaláért, egy
fatalpú cipőért mindent
odaadnék, benne nagyokat esni,
siratni kék ruhámat

falvédő szarvasok között.

TÉL, LOVAS AZ IDŐBŐL

Széllal fordul, tűnik minden
korai havakkal,
három fehér róka járja
girbe-gurbán a
vidéket, fel-felrémlik a nyomuk
tüskén, görgetegen át,
vad forrásokhoz vezetnek,
hol a havas zsályaszálat
messze hordják a vizek.

Lovas az Időből,

kerít zúgó erdejükből

ajkára havas mesét,

hívja a források hangja, íját
meggyfa-ágon hagyja,
hívják a források inni
lármájukba, és a szél idegen nyilat
ereszt rá, vér a havon, vér!,

de éled az íjhúr hangja,
fordul a szél, kapaszkodik
megviselt klepetusába, vegyül
fán csörgő levéllel, visszhangzik,
bolondját járja, hallja Rozália,
hallja, szél zúgatja az íj húrját
havakon, múltó időn,
nagy romlason át. Mi pokolbéli
tivornya?, kik hitvány öröme sóval
hinteni a sebeinket! Húzni alólunk
a földet, felőlünk a gyolcs eget –

ki hímez rá szarvasokat, hét

ribizkeszemeket!

Tüskén görgetegen át három
fehér róka járja girbe-gurbán
a vidéket, vinne máshová az álom,
lenne máshol a világom – s
mindig a források hangja!,
hívnak inni lármájukba,
hogy a havas zsályaszál, hogy
vénujljön a világ!, kendőm
meggyfa ágán hagyni,
hús lapokra hagyatkozni –

szállnak a világos szélben

hozzá, s vissza a havakra!